

Bureau rekwirante een reeks van feitelijke elementen mag meedelen waarbij rekwirante erop wordt gewezen dat het zijn weigeringsbeslissing op deze elementen wil baseren, en vervolgens na ontvangst van de schriftelijke opmerkingen van rekwirante met betrekking tot deze elementen mag beslissen om ze minstens gedeeltelijk van de hand te wijzen en haar beslissing mag baseren op een beoordeling die feitelijk en conceptueel anders is, zonder rekwirante de mogelijkheid te bieden om opmerkingen te formuleren.

In het kader van het tweede onderdeel voert rekwirante hoofdzakelijk aan dat het Gerecht de motiveringsplicht niet is nagekomen doordat het in het bestreden arrest de beslissing van de eerste kamer van beroep inzake de toepassing van artikel 7, lid 1, sub b, waarin geen enkel stuk als grondslag wordt gepreciseerd, niet toereikend gemotiveerd kon achten, en evenmin kon oordelen dat de verwijzing naar bewijselementen overbodig was omdat de eerste kamer van beroep zou hebben gesteund op „gevolgtrekkingen op basis van praktische ervaring”. De onzekerheid inzake de feiten en de stukken waarop het Bureau en het Gerecht zich zouden hebben gebaseerd, schendt voorts zowel de rechten van de verdediging als de motiveringsplicht van artikel 73 van de reeds aangehaalde verordening nr. 40/94.

Met haar tweede middel voert rekwirante aan dat het Gerecht artikel 7, lid 1, sub b, van verordening nr. 40/94 heeft geschonden. Hoewel rekwirante aan de hand van stukken had aangetoond dat het aangevraagde merk bestaat uit een combinatie van zeer kenmerkende elementen waardoor het zich aanzienlijk onderscheidt van de andere weergaven op de markt, heeft het Gerecht louter de vage en algemene ontkenningen van het Bureau overgenomen teneinde het aangevraagde merk elk onderscheidend vermogen te ontzeggen. Het Gerecht heeft bij de beoordeling van het onderscheidend vermogen van het merk een strengere criterium gehanteerd dan in het geval van andere meer traditionele merken. Het bestreden arrest schendt aldus de regel van de concrete beoordeling van het onderscheidend vermogen van een merk. Door te oordelen dat het overgrote deel van de consumenten het originele voorkomen van het merk niet opvat als een nuttig element voor de vaststelling van de herkomst van de betrokken mousserende wijn, maar liever beroep doet op het etiket, sluit het Gerecht voorts de bescherming van de aanbiedingsvorm van de verpakking van een waar uit, terwijl deze mogelijkheid uitdrukkelijk wordt vermeld in artikel 4 van bovengenoemde verordening.

In het kader van het derde middel stelt rekwirante dat het Gerecht artikel 7, lid 3, van verordening nr. 40/94 heeft geschonden doordat in het bestreden arrest als vereiste wordt gesteld dat het aangevraagde merk onderscheidend vermogen heeft verkregen door gebruik in elke lidstaat van de Unie. Door te weigeren de verkrijging van onderscheidend vermogen door gebruik bij een aanzienlijk deel van de betrokken kringen te erkennen, terwijl tegelijkertijd wordt erkend dat het merk van rekwirante minstens op het Spaanse grondgebied een dergelijk

onderscheidend vermogen had verkregen, formuleert het Gerecht een regel die uit het oogpunt van bovengenoemde verordening buitensporig en onjuist is.

(¹) PB 1994, L 11, blz. 1.

(²) PB L 78, blz. 1.

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Verwaltungsgerichtshof (Oostenrijk) op 12 juli 2010 — Zollamt Linz Wels

(Zaak C-351/10)

(2010/C 274/14)

Proceestaal: Duits

Verwijzende rechter

Verwaltungsgerichtshof

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Zollamt Linz Wels

Verwerende partij: Unabhängiger Finanzsenat, Außenstelle Salzburg

In het geding gekomen partij: LAKI D.O.O.E.L.

Prejudiciële vragen

- 1) Moet artikel 558, lid 1, juncto artikel 555, lid 1, sub c, van verordening (EEG) nr. 2454/93 van de Commissie van 2 juli 1993 (hierna: „uitvoeringsverordening”) (¹) in de versie van verordening (EG) nr. 993/2001 van de Commissie van 4 mei 2001, aldus worden uitgelegd dat reeds op het ogenblik van het laden en het begin van het vervoer sprake is van een ontoelaatbaar gebruik van een vervoermiddel in het interne verkeer, wanneer voor een voor bedrijfsdoeleinden gebruikt voertuig een vergunning voor intern verkeer tussen twee lidstaten is verleend, en het laden in één van beide lidstaten gebeurt, maar de plaats van bestemming (geplande losplaats) in een andere dan één van de betrokken lidstaten ligt en voor deze andere lidstaat geen vergunning is verleend?

- 2) Indien de eerste vraag bevestigend wordt beantwoord, moet artikel 204, lid 1, sub a, juncto artikel 215 van verordening (EEG) nr. 2913/92 van de Raad van 12 oktober 1992 (hierna: „douanewetboek”) (2) aldus worden uitgelegd dat in een dergelijk geval de douaneschuld in de lidstaat van het laden ontstaat en deze lidstaat bevoegd is om de rechten bij invoer te innen, ofschoon pas bij het lossen vaststaat dat het vervoer is geschied naar een lidstaat waarvoor geen vergunning voor intern verkeer bestaat?
- 3) Verder, wanneer de eerste vraag bevestigend wordt beantwoord, moet artikel 61 van richtlijn 2006/112/EG van de Raad van 28 november 2006 (3) betreffende het gemeenschappelijke stelsel van belasting over de toegevoegde waarde aldus worden uitgelegd dat in deze situatie de invoer in de lidstaat van het laden geschiedt, en deze lidstaat bevoegd is om de btw bij invoer te innen, ofschoon pas bij het lossen vaststaat dat het vervoer is geschied in een lidstaat waarvoor geen vergunning voor intern verkeer bestaat?

(1) PB L 253 van 11.10.1993, blz. 1.

(2) PB L 302 van 19.10.1992, blz. 1.

(3) PB L 347 van 11.12.2006, blz. 1.

bepaalde oude elektrische installaties op arbeidsplaatsen, die eisen stellen voor de uitvoering van elektrische installaties, de bouw van elektrisch materieel en de beschermingsinrichtingen bij dit materieel om de bescherming van de werknemers te garanderen, technische voorschriften in de zin van artikel 1, punt 11, van richtlijn 98/34/EG van het Europees Parlement en de Raad van 22 juni 1998 betreffende een informatieprocedure op het gebied van normen en technische voorschriften (1) en regels betreffende de diensten van de informatiemaatschappij, waarvan de ontwerpen krachtens artikel 8, lid 1, eerste alinea, van deze richtlijn moeten worden meegedeeld?

- 2) Vormen nationale normen als de artikelen 8 tot en met 13 van voormeld koninklijk besluit van 2 juni 2008 maatregelen in de zin van artikel 1, in fine, van richtlijn 98/34/EG, die de lidstaten nodig achten om de bescherming van personen, met name van werknemers, bij het gebruik van producten te waarborgen, en die geen gevolgen hebben voor de producten?

(1) PB L 204, blz. 37.

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Raad van State (België) op 19 juli 2010 — Scrl Intercommunale Interмосane, VZW Federatie van de Elektriciteits- en Gasnetbeheerders (Synergrid)/Belgische Staat

(Zaak C-361/10)

(2010/C 274/15)

Procestaal: Frans

Verwijzende rechter

Raad van State

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partijen: Scrl Intercommunale Interмосane, VZW Federatie van de Elektriciteits- en Gasnetbeheerders (Synergrid)

Verwerende partij: Belgische Staat

Prejudiciële vragen

- 1) Vormen nationale normen als de artikelen 8 tot en met 13 van het bestreden koninklijk besluit van 2 juni 2008 betreffende de minimale voorschriften inzake veiligheid van

Beroep ingesteld op 27 juli 2010 — Europese Commissie/Koninkrijk Spanje

(Zaak C-375/10)

(2010/C 274/16)

Procestaal: Spaans

Partijen

Verzoekende partij: Europese Commissie (vertegenwoordigers: G. Braun en E. Adsera Ribera, gemachtigden)

Verwerende partij: Koninkrijk Spanje

Conclusies

— vaststellen dat het Koninkrijk Spanje, door niet de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen vast te stellen die noodzakelijk zijn om te voldoen aan richtlijn 2007/36/EG (1) van het Europees Parlement en de Raad van 11 juli 2007 betreffende de uitoefening van bepaalde rechten van aandeelhouders in beursgenoteerde vennootschappen, althans door deze bepalingen niet aan de Commissie mee te delen, de krachtens artikel 15 van deze richtlijn op hem rustende verplichtingen niet is nagekomen;